

# מכתבים

(המשך מעמוד 3)

הכינוס, שנערך לזכר הצנחנים הארציים ראליים שיצאו בשלהי מלחמת העולם לאירופה, נערך במעגן, כי שם היה, בימי המנדט, שדה

כאשר פולה ביקשה לשמח את ליבה של נחמה והגישה לה, באחד הימים, במתנה אלבוסית-מונות



„שלוש הגרציות“ בציון-קיר בסומפיאה, יהודי אחד כתב על קיר ביתו -



שרון, רבין ולהט בחגיגת התיזמורת, נוסחה עברית, מקורית יותר -

תעופה קטן, שבו אימנו הכריטים את הצנחנים האלה (שביניהם היו חנה סנז ואנצו סירני). חזי פרידמן, רעננה

## שיבה אל המקורות

על ימי פומפיאה האחרונים (העולם הזה 3.7).

את הכותרת שנתן העולם הזה לחגיגת העשירים בתל-אביב, ביום שבו גורו את הגויות על הציבור, חגיגה, שמחיר כרטיסיהכניסה אליה (500 דולר פלוס) עלה בהרבה על הכנסתו הממוצעת של שכיר, עוד כטרם שחיקת-האימים, יכולתם להחליף בקשט בכותרת עברית, מקורית יותר: סדום ועמורה.

כי כך, בריוק, עשה יהודי אחד, שחי ב־פומפיאה בשנת התפרצות הוויזב (79). הוא עוד הספיק לכתוב, בפחם, על קיר ביתו, אימנם באותיות לטיניות: סדום ועמורה. איתן קסלן, חיפה

על רודי בן-גוריון, שכלל גם תצלום של הטבעת אוניית-הנשק אלטלנה. נחמה כעסה מאוד וסירבה לקבל את האלבום, שהכיל תצלום כזה, ורק אחרי שרודי בן-גוריון הורה להוצאת-הספרים להשמיט את התצלום המזוויע מהמהדורה השניה של אותו אלבום, ניאותה נחמה כהן לקבל אותו, עם הקדשה של שני הבן-גוריונים. אריה יעקבסון, רחובות

## מעגן על שפת הכינרת

היכן התרסק המטוס בכינוס ההמוני נים ב־1955 (העולם הזה 3.7).

אתם לא הראשונים שמתבלבלים. ציפורה כסה המנוחה לא נהרגה באסון במעגן-מיכאל. היא נהרגה באסון במעגן. הרבר היחיד המשותף לשני המקומות האלה הוא שהם נוסדו באותה שנה (1949). אבל מעגן, שם קרה האסון, שוכנת על שפת הכינרת, ומעגן-מיכאל מצויה מערבית לכביש חדרה-חיפה.



העולם הזה, שבועון החירות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תכנית: יוסי שגן ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפריר, ענת סרגוסטי ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרוני ♦ המוציא: „העולם הזה“ בע"מ ♦ הדפסה: „הדפוס החדש“ בע"מ, תל-אביב ♦ הסצה: „גד“ בע"מ תל-אביב

## קניא יני

פרשת נקניקה-הדולארים משה כדש הולכת ומסתעפת. זה מעניין כשלעצמו. אך אותנו מעניין במיוחד היבט אחד של הפרשה, הנוגע לנו.

לפני כמה חודשים צצה בעיתונים מסוימים ברומה דוגנית, כאילו עומד כדש זה לקנות את העולם הזה, כולו או חלקו.

פירסמו כשעתו השערות לגבי המניעים שהביאו את כדש להפיץ ברומה זו. הוא ביקש לאיים על המישטרה ועל מסי-הכנסה. הוא סבר, כנראה, שהשילטונות ייתעו מלהמשיך בחקר רתם נגדו, אם יתברר שיש בידו מכשיר עיתונאי רבי-עוצמה כמו העולם הזה.

אך גם אז לא ידענו להשיב על שאלה מעניינת: איך הצליח כדש להחזיר ברומה מגוחכת זו לעיתונים? איך פירסמו העיתונים המסוימים את הברומה הזאת, ביחמת כדש ואישי-אמונו, הנוכל חזי כהן, מבלי לברוק רבה, מבלי לשאול אותנו ואף מבלי להתקשר איתנו בכלל?

עכשיו מתגלים כמה פרטים, שאולי יש בהם כדי לשפוך אור על העניין. מסתבר כי כדש נהג לשחד אנשים רבים על-ידי אספקת סחורה בול או כחינם הטבות אחרות. האם הופעלו שיטות כאלה גם כדי להחזיר לעיתונים את הברומות על העולם הזה?

עד כמה שידוע לי, פורסמה הברומה בפעם הראשונה בשבועון כותרת ראשית, מבלי שהשד בעון טרח לשאול את פינו ולקבל תגובה מאי-תנו. לאחר מכן פורסמה אותה הברומה בחינמון התל-אביבי של מישפחת שוקן, שוב מבלי לשד אול אותנו — אף שכתבת של החינמון בילתה שעות במהיחצתנו. מהדל זה מעיד על כונת-הדון מובהקת.

האם יש קשר בין הפירסומים האלה ובין השיטות של כדש, המתגלות עכשיו יותר ויותר?

## לא פרה קדושה

בספרו „גמר של נייר“ מתח המישפטן משה נגבי ביקורת קטלנית על העיתונות הישר-אלית, הנכנעת לשילטון והמשרתת אותו, תחת למלא את תפקידה.

נגבי ציין כי מאז ומעולם חרג העולם הזה מכלל זה. בין השאר הוכיח כי ב־1962 ביטל צה"ל את האמנה של הכתב הצבאי של העולם הזה. בטענה שהעולם הזה פועל בעיקבות בכיוון המנוגד לרוח הינוכו של צה"ל. עתרגו אז לבית-המישפט הגבוה לצדק, אך בלי הצלחה. החוק הגן על השילטון השרירותי.

מה היה מנוגד לרוח הינוכו של צה"ל? כאן כן עתה, הסיף העולם הזה בעיקבות לשלום, נגד המדיניות הרישמית, שבראשה עמדו אז רודי בן-גוריון, משה דיין ושימעון פרס. תוך חיוב הצורך בקיום צבא חזק ובריא, מתתנו גם ביקורת נוקבת על הניחול המיקצועי-הצבאי של צה"ל וקצבי-הביטחון. זהו אותו הקו שעל פיו נוהג העולם הזה גם כיום (ראה הנדון).

קו זה היה מנוגד לחלוטין לנוהג של העיתר נות הכללית, שבה שררה הסכמה שאין מותרים ביקורת על צה"ל. צה"ל נחשב כפרה קדושה שאין להרהר אחרי מעשיה. רי היה לראשי-הממ שלה ולשרה-ביטחון לכנס את עורכי העיתונים

ד.א.א.א.